

พระราชบัญญัติ
ควบคุมยาง
พุทธศักราช ๒๕๕๑

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐)
อาทิตย์ทิพอาภา
พล.อ.เจ้าพระยาพิชยนทร โยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑
เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมจำกัดยาง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตาม
โครงการควบคุมยางระหว่างประเทศซึ่งรัฐบาลสยามได้ตกลงเข้าร่วมเป็นภาคี

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ ควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๕๕๑”

มาตรา ๒* ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติ ควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๕๓๗ พระราชบัญญัติ
ควบคุมจำกัดยาง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๓๘ และกฎกระทรวงกับประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินั้น ๆ

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

- (๑) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้ที่มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) “เจ้าพนักงานประจำท้องที่” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศตั้งในราชกิจจานุเบกษาให้มี
อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ และตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง
- (๓) “ผู้ตรวจการยาง” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีจะได้ตั้งขึ้นเพื่อทำการตรวจตราให้เป็นไปตามความใน
พระราชบัญญัตินี้ และตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง
- (๔) “กรรมการประเมิน” หมายความว่า กรรมการซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศตั้งในราชกิจจานุเบกษาเป็นครั้งคราว มี
จำนวน ไม่น้อยกว่า ๓ คน มีหน้าที่ประเมินจำนวนยางทำได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง
- (๕) “ต้นยาง” หมายความว่า ต้นยางพารา(Hevea Braziliensis) หรือต้นยางชนิดอื่นใด ซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศในราช
กิจจานุเบกษาเป็นคราว ๆ
- (๖) “ยาง” หมายความว่า ยางที่ทำขึ้นจากใบ เปลือกหรือน้ำยางของต้นยางไม่ว่าเหลวหรือแข็ง จางหรือขึ้น

(๓) “สวนยาง” หมายความว่า ที่ดินที่ได้ปลูกต้นยาง มีลักษณะเป็นสวนยาง ซึ่งอยู่ในความครอบครองของเจ้าของสวนยางก่อนวันที่ ๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘ หรือสวนยางที่ได้รับอนุญาตให้ปลูกใหม่ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

(๔) “สวนใหญ่” หมายความว่า สวนยางซึ่งได้รับการประเมินจำนวนยางทำได้เป็นสวนใหญ่อตามกฎกระทรวง

(๕) “สวนเล็ก” หมายความว่า สวนยางซึ่งได้รับการประเมินจำนวนยางทำได้เป็นสวนเล็กตามกฎกระทรวง

(๑๐) “การปลูกเสริม” หมายความว่า การปลูกต้นยางในสวนยางในเนื้อที่ไรใดไรหนึ่งไม่เกินสิบสองตัน

(๑๑) “การปลูกแทน” หมายความว่า การปลูกต้นยางในสวนยางในเนื้อที่ไรใดไรหนึ่งเกินกว่าสิบสองตัน

(๑๒) “การปลูกใหม่” หมายความว่า การปลูกต้นยางลงในที่ซึ่งไม่ใช่สวนยางตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๓) “เจ้าของสวนยาง” หมายความว่า บุคคลผู้ได้รับใบอนุญาตให้ทำยาง

(๑๔) “ค้ำยาง” หมายความว่า ชื่อ ชาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายยางแก่กันโดยประการอื่น

(๑๕) “ผู้ค้ำยาง” หมายความว่า ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ทำการค้ำยาง

(๑๖) “ผู้ส่งยางออก” หมายความว่า ผู้ที่ได้รับใบสุทธิยางหรือผู้ค้ำยาง ซึ่งได้จดทะเบียนต่อเจ้าพนักงานประจำท้องที่เป็นผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักร

(๑๗) “โรงรีดยาง” หมายความว่า โรงงานที่ทำเศษยาง (scrap rubber) หรือยางก้อน (waste rubber) ให้เป็นยางแผ่น (crepe rubber)

(๑๘) “โรงรมยาง” หมายความว่า สถานที่ซึ่งใช้ในการรมยาง

(๑๙) “โควตา” หมายความว่า จำนวนส่วนจำกัดยางแห้งซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้พึงทำได้ในสวนยางสวนหนึ่ง ๆ เป็นส่วนร้อยละของจำนวนยางทำได้

(๒๐) “ระยะเวลาโควตา” หมายความว่า กำหนดระยะเวลาซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้พึงทำและจำหน่ายยางได้ตามโควตา

(๒๑) “จำนวนยางทำได้” หมายความว่า จำนวนยางแห้งของสวนยางสวนหนึ่ง ๆ ที่พึงทำได้ในปีหนึ่ง ๆ ตามที่กรรมการประเมินพิจารณาประเมินให้ตามหลักเกณฑ์ซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

(๒๒) “ใบสุทธิยาง” หมายความว่า เอกสารตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ซึ่งให้อำนาจเจ้าของสวนใหญ่ทำยางและจำหน่ายยางได้ตามโควตาที่ระบุไว้ในเอกสารนั้น

(๒๓) “ใบสำคัญจำหน่ายยาง” หมายความว่า เอกสารตามแบบพิมพ์ซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นคราวๆ สำหรับใช้กำกับไปกับยาง ในเมื่อมีการค้าระหว่างเจ้าของสวนใหญ่กับผู้ค้ำยาง หรือระหว่างผู้ค้ำยางด้วยกัน

(๒๔) “ใบกำกับคูปอง” หมายความว่า เอกสารตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ซึ่งให้อำนาจเจ้าของสวนเล็กทำยางและจำหน่ายยางได้ตามโควตาที่ระบุไว้ในเอกสารนั้น

(๒๕) “ใบคูปอง” หมายความว่า เอกสารตามแบบพิมพ์ซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นคราว ๆ สำหรับใช้กำกับไปกับยาง ในเมื่อมีการค้าระหว่างเจ้าของสวนเล็กกับผู้ค้ำยาง หรือระหว่างผู้ค้ำยางด้วยกันตามจำนวนยางที่ระบุไว้ในเอกสารนั้น

(๒๖) “ใบแสดงแหล่งกำเนิด” หมายความว่า เอกสารตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้เพื่อแสดงชื่อประเทศ รัฐ หรืออาณาเขต ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของยางที่ระบุไว้ในเอกสารนั้น

(๒๗) “แบบพิมพ์ที่กำหนดให้” หมายความว่า แบบพิมพ์ที่กำหนดให้โดยกฎกระทรวง

มาตรา ๕ ในระหว่างที่ใช้พระราชบัญญัตินี้ การประเมินจำนวนยางทำได้ให้เจ้าของสวนยางก็ดี การทำยางหรือการค้ายางก็ดี การมียางไว้ในครอบครองก็ดี การตั้งโรงรีดยางหรือโรงรมยางก็ดี การขนยางเคลื่อนที่ การนำยางเข้ามา หรือส่งยางออกนอกราชอาณาจักรก็ดี การปลูกเสริม การปลูกแทน การปลูกใหม่ก็ดี ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมตามหลักเกณฑ์ และระเบียบการซึ่งจะได้ออกกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๖ ถ้าเจ้าของสวนยางเห็นว่า การประเมินจำนวนยางทำได้ตามที่กรรมการประเมินได้ประเมินให้สั้น ยังมีเหตุผลอื่นใดซึ่งเจ้าของสวนยาง ควรจะได้รับเพิ่มตามหลักเกณฑ์ประเมินในกฎกระทรวง ก็ชอบที่จะอุทธรณ์ได้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการประเมินนั้นเป็นต้นไป

การยื่นอุทธรณ์ให้ยื่นต่อเจ้าพนักงานประจำท้องที่เพื่อนำเสนอรัฐมนตรี โดยส่งผ่านคณะกรรมการจังหวัด เมื่อรัฐมนตรีได้พิจารณามีคำสั่งประการใดแล้วให้มีผลในระยะเวลาไต่สวนนั้น และคำสั่งนั้นให้เป็นที่สุด

มาตรา ๗ ผู้ใดทำยาง ค้ายาง หรือมียางไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตก็ดี หรือโดยใบอนุญาตนั้นถูกเพิกถอนหรือสิ้นอายุแล้วก็ดี หรือในระหว่างใบอนุญาตถูกยึดก็ดี อันเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท และยางที่เกิดขึ้นด้วยการกระทำผิดตามมาตรา นี้จะริบเสียก็ได้

มาตรา ๘ ผู้ใดได้รับอนุญาตให้ทำยางหรือให้ค้ายาง ทำการค้ายางกับบุคคลอื่นซึ่งมิได้มีใบอนุญาตเป็นผู้ค้ายางก็ดี หรือการค้ายางโดยมิได้ใช้ใบคุ้มครองหรือใบสำคัญจำหน่ายยางควบกับยางที่ค้านั้นก็ดี ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๙ เจ้าของสวนใหญ่ผู้ใดจำหน่ายยางเกินกว่าโควตาที่ระบุไว้ในใบสุทธิยาง ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับเท่าราคายางที่ได้จำหน่ายเกินโควตาไป ราคายางนี้ให้คิดตามราคาตลาด ณ สถานที่และในเวลาที่ยกการกระทำผิด

ผู้ค้ายางผู้ใดจงใจค้ายางกับเจ้าของสวนใหญ่เกินโควตาตามความในวรรคก่อน ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับถึงอัตราโทษที่กำหนดไว้ในวรรคก่อน

จำนวนยางที่จำหน่ายเกินตามความในวรรคแรกนั้น รัฐมนตรีจะสั่งหักออกจากโควตาที่เจ้าของสวนใหญ่ได้รับในระยะเวลาโควตาใด ๆ ก็ได้

มาตรา ๑๐ เจ้าของสวนยาง ผู้ใดทำยางไม่ได้เต็มตามโควตาที่ตนได้รับอนุญาตในระยะเวลาโควตาใด หรือไม่ทำยางด้วยเหตุใด ๆ ก็ตาม โควตาที่ไม่ได้ใช้นั้นให้เป็นพับไป

ในกรณีนี้ รัฐมนตรีมีอำนาจที่จะสั่งลดโควตาที่จะอนุญาตให้ผู้นั้นได้รับในระยะเวลาโควตาใด ๆ ก็ได้

มาตรา ๑๑ ถ้า

- (ก) เจ้าของสวนยางผู้ใดมียางไว้ในครอบครองเป็นจำนวนเกินกว่าสองเท่าจำนวนตัวของโควตาในเดือนหนึ่ง ๆ ก็ดี
- (ข) ผู้ค้ายางผู้ใดมียางไว้ในครอบครองในเขตอำเภอหนึ่ง ๆ เกินกว่า ๑,๒๐๐ กิโลกรัม โดยมิได้รับอนุญาตก็ดี
- (ค) ผู้ค้ายางผู้ใดมียางไว้ในครอบครอง โดยมิได้มีใบสำคัญจำหน่ายยางหรือใบคุ้มครองครบถ้วนตามจำนวนยางที่มีไว้ใน

ครอบครองก็ดี

ผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท และจะริบขางที่มีอยู่เกินจำนวนนั้นเสียก็ได้

มาตรา ๑๒ ผู้ค้าข่างผู้ใดตั้งโรงรีดขางหรือโรงรมขางโดยมิได้รับอนุญาตอันเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๑๓ ผู้รับใบอนุญาตให้ทำการใด ๆ ซึ่งออกให้ตามความในพระราชบัญญัตินี้ จะตั้งตัวแทนไม่ได้ และใบอนุญาตของผู้นั้นจะโอนไปด้วยประการใด ๆ ไม่ได้ เว้นไว้แต่จะได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และระเบียบการซึ่งจะได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ผู้ใดฝ่าฝืนมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา ๑๔ ผู้ใดนำขางเข้ามาหรือส่งขางออกนอกราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาตตามความในพระราชบัญญัตินี้ และไม่มีใบแสดงแหล่งกำเนิดของเจ้าหน้าที่แห่งประเทศ รัฐหรืออาณาเขต ซึ่งจะได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวงกำกับ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๕* ผู้ใดทำการปลูกใหม่โดยมิได้รับอนุญาตหรือโดยที่ใบอนุญาตนั้นถูกเพิกถอนหรือสิ้นอายุ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท ดันขางที่ปลูกใหม่โดยการฝ่าฝืนนั้นให้ทำลายเสีย และให้ผู้นั้นเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย

*[มาตรา ๑๕ มีบทเฉพาะกาลตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติ ควบคุมขาง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๕๐]

มาตรา ๑๖ บรรดาใบ ดอก เมล็ด ตา กิ่ง รากหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของต้นขางซึ่งอาจใช้เพาะสืบพันธุ์ได้ ถ้าผู้ใดจะนำเข้ามาหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานประจำท้องที่ก่อน

ผู้ใดฝ่าฝืนมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาทหรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๗ ให้ผู้ตรวจการขางมีอำนาจเข้าไปในสวนขางเพื่อการรังวัดสำรวจเนื้อที่และจำนวนต้นขาง เพื่อตรวจการทำขางตรวจสอบบัญชีเอกสารอันเกี่ยวกับขางของเจ้าของสวนขาง กับให้มีอำนาจเข้าไปในร้านค้าขางในสถานที่ซึ่งใช้ในการเก็บ รีด รมขางและในยานพาหนะต่าง ๆ ในขณะที่ยังขาง เพื่อตรวจขางตรวจบัญชี เอกสารอันเกี่ยวกับขาง

การเข้าตรวจสวนขางก็ดี ในร้านค้าขางก็ดี ในสถานที่ซึ่งใช้ในการเก็บ รีด รมขางก็ดี ต้องเข้าตรวจระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตก ส่วนการตรวจยานพาหนะในขณะที่ยังขางให้ตรวจได้ไม่ว่าในเวลาใด ๆ

มาตรา ๑๘ การกระทำหรือละเว้นกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งได้จัดทำโดยตัวแทนหรือโดยลูกจ้างผู้ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างของตัวการหรือนายจ้างนั้น หากตัวการหรือนายจ้างได้รู้หรือมีเหตุผลควรจะได้รู้ด้วยแล้ว ให้ถือว่าตัวการหรือนายจ้างเป็นผู้กระทำความผิด เสมือนได้กระทำความหรือละเว้นกระทำการนั้นด้วยตนเอง

มาตรา ๑๙ เจ้าของสวนขางหรือผู้ค้าข่างผู้ใด ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำการใด ๆ ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ฝ่าฝืนหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดหรือเงื่อนไขซึ่งระบุไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งออกตามความใน

พระราชบัญญัตินี้ อันว่าด้วยการให้มีสมุดบัญชีเอกสาร หรือการกรอกและตรวจสอบข้อความในสมุดบัญชีเอกสารก็ดี การให้ยื่นเรื่องราวหรือรายงานต่อเจ้าพนักงานประจำท้องที่ภายในกำหนดระยะเวลาใดเวลาหนึ่งก็ดี ผู้ซึ่งมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา ๒๐ ภายในบังคับมาตรา ๑๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา การกระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีบทกำหนดโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินสองร้อยบาทนั้น ให้พนักงานสอบสวนตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้ด้วย

มาตรา ๒๑ ภายในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ รัฐมนตรีมีอำนาจสงวนส่วน โควตาของประเทศไว้ได้ตามแต่จะเห็นสมควร หรือจะอนุญาตให้บุคคลใดมีขงไว้ในครอบครองเพื่อประโยชน์ในการค้นคว้าหรือการอื่นใดเป็นพิเศษเฉพาะรายก็ได้

มาตรา ๒๒* ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจตั้งกรรมการประเมิน

พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการออกกฎกระทรวงกำหนดส่วนเทียบของยางชนิดต่าง ๆ กับยางแห้งกำหนดค่าธรรมเนียมในการออกใบกำกับคูปองและใบสุทธิขงคิดตามโควตาที่ระบุไว้ไม่เกินกิโลกรัมละห้าสตางค์ และกำหนดค่าธรรมเนียมสำหรับใบอนุญาตต่าง ๆ ใบแทนใบอนุญาต ค่าธรรมเนียมการโอน การขอตรวจและคัดสำนวนเอกสาร ตลอดจนค่าธรรมเนียมในการอุทธรณ์ และค่าแบบพิมพ์ด้วยอย่างสูงแต่ละอย่างไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการและมีอำนาจออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้ เพียงเท่าที่เกี่ยวกับระเบียบการศุลกากรควบคุมการส่งยางออกหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเขตกฎกระทรวงตามที่กล่าวในสองวรรคต้นนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

*[มาตรา ๒๒ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติ ควบคุมยาง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๓]

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

ประคิษฐมนูธรรม

รัฐมนตรี

[ร.ก.๒๕๕๓/-/๗๓๗/๑๓ มกราคม ๒๕๕๓]

พระราชบัญญัติ ควบคุมยาง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๓

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

[ร.ก.๒๕๕๓/-/๕๑๒/๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๓]

พระราชบัญญัติ ควบคุมยาง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๕๓

มาตรา ๓ ผู้ใดได้ปลูกยางไว้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้โดยมิได้รับอนุญาตก็ดีหรือโดยที่ใบอนุญาตนั้นถูกเพิกถอนหรือสิ้นอายุก็ดี ถ้ายื่นเรื่องราวขออนุญาตปลูกใหม่ต่อเจ้าพนักงานประจำท้องที่ภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ ควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๕๕๑ ทั้งนี้ ผู้ยื่นเรื่องราวขออนุญาตจะต้องแสดงหลักฐานด้วยว่าที่ดินที่ปลูกต้นยางนั้นได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

[ร.ก.๒๕๕๐/๔๕/๖๑๘/๒๓ กันยายน ๒๕๕๐]